

jistá zákonná hranice. Právo a zároveň povinnost otcova bdění nad mravním chováním dítěte jest výronem moci otcovské, která trvá až do dosažení zletilosti, pokud ovšem z důležitých příčin nebyla soudem prodloužena (§ 172 obč. zák.). Již z toho plyne, že nezletilá dcera, bydlící s otcem ve společné domácnosti, jest právně i fakticky svěřena jeho doзору a tudíž až do dosažení zletilosti způsobilým předmětem zločinu podle § 132 tr. zák. V souzeném případě jest zjištěno, že obžalovaný přiměl svou vlastní dceru, s ním ve společné domácnosti žijící k souloži, poprvé v červenci 1924 v době, kdy jí nebylo ještě 21 let (narodila se 22. října 1903), kdy tedy ve smyslu právě uvedeném byla svěřena jeho doзору. Naproti tomu není ovšem správným názor rozsudku, pokud uznává obžalovaného vinným zločinem svedení, spáchaným i po dosažení zletilosti Terezie F-ové tím, že ji znovu a opětovně přiměl k dopuštění smilných činů. Avšak obžalovanému se dotýčným výrokem nestala újma, poněvadž z této okolnosti soud nevyvozuje důsledky při výměře trestu.

K b): Správně uvádí zmateční stížnost, že nelze mluvit o »svedení« ve smyslu zákona, když svedená osoba dala k smilnému činu podnět buď výslovně neb i nemravným (vyzývavým) chováním nebo nemravným způsobem dosavadního života, přehlíží však, že tyto okolnosti rozsudek u Terezie F-ové výslovně vylučuje, ježto nebyly ani tvrzeny, tím méně prokázány. Pouhá skutečnost, již rozsudek zjišťuje, že obžalovaná, jak sama doznala, souložila již dříve, než ji otec přiměl k souloži, s jiným mladíkem, nevylučuje skutkovou podstatu § 132 tr. zák., poněvadž svěsti lze ve smyslu § 132 tr. zák. i osobu mravně porušenou, pokud ovšem předem neměla vůli oddati se smilnému jednání, aniž dala sama k němu podnět, nýbrž teprve následkem působení a z popudu svůdcova dobrovolně k němu přistoupila. Nelze tedy shledati v napadeném rozsudku právní omyl ani v tomto směru. Bylo proto zmateční stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Čís. 3281.

Není-li pachateli známo heslo, na něž je vklad vázán, není heslem vázaná (vinkulovaná) vkladní knížka co do vkladu způsobilým předmětem krádeže.

(Rozh. ze dne 5. října 1928, Zm II 208/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 11. dubna 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 179 tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným krádeží vkladní knížky na 5.500 Kč, jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s ním souvisejících jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, aby ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl, maje zřetel k pravoplatnému odsouzení obžalovaného pro zločin krádeže hotovosti 1.500 Kč.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uznává rozsudek správným jen potud, pokud byl obžalovaný odsouzen pro krádež hotovosti 1.550 Kč. Naproti tomu napadá důvody zmatečnosti čís. 9 a), 9 b) a 10 § 281 tr. ř. rozsudek, pokud byl obžalovaný uznán vinným i krádeží vkladní knížky na 5.500 Kč ke škodě Leopolda S-a. Stížnosti nelze upřít oprávnění. Zrušovací soud odůvodnil již obšírně ve svém rozhodnutí sb. n. s. čís. 2835, že vkladní knížka spořitelni neb jiného peněžního ústavu jest nositelkou pohledávky za peněžním ústavem, tedy cenným papírem v rukou každého držitele, není-li její výplatě na překážku řízení umořovací nebo soudní zákaz, aneb není-li vklad vázán způsobem připuštěným stanovami; že však v opačném případě, jmenovitě jde-li o knížku znějící na vklad na heslo, nemá odevzdání takové knížky o sobě za následek převod pohledávky, není tudíž taková knížka nositelkou pohledávky a cenným papírem, jehož hodnota odpovídá vložené částce, nýbrž je toliko jedním z prostředků k realizování pohledávky, na niž zní, legitimačním papírem, jenž o sobě je bezcenným a není v důsledku toho způsobitelným předmětem krádeže, totiž v hodnotě, kterou představuje vklad na tuto knížku. Připomenouti však sluší, že tomuto rozhodnutí sloužilo za podklad skutkové zjištění, že pachateli heslo, na něž vklad byl vázán, nebylo známo. Jestli nepochybně, že pachatel, jemuž není heslo známé, není s to, by vkladem disponoval, poněvadž na vkladní knížku, jejíž vklad jest vázán heslem, nevypláci se vklad již na předložení knížky, jak se děje u obyčejných vkladních knížek, nýbrž je tu třeba udání hesla, po případě ještě jiného průkazu stanovami peněžního ústavu určeného. Zmateční stížnost tvrdí, že obžalovanému nebylo heslo známo a že bez jeho udání nemohl vklad vyzvednouti. Obžalovaný neuplatňoval sice tuto obranu při hlavním přelíčení výslovně, nicméně svým údajem, že odcizil vkladní knížku na 5.500 Kč, která však byla vinikulována, poukazoval aspoň nepřímou na nemožnost vybrati vklad a tudíž i na neznalost hesla. Touto obranou, byť i jen nepřímou napověděnou, měl se nalézací soud zabývat, poněvadž podle toho, co uvedeno, dotýká se podstaty věci. Nalézací soud se však otázkou vědomosti hesla v rozsudku vůbec neobírá. Poukazuje na to, že obžalovanému nebylo heslo vůbec známo a proto nemožno, vklad vyzvednouti, uplatňuje zmateční stížnost, byť i ne výslovně, aspoň zjevným poukazem neúplnost výroku soudcovského ve smyslu čís. 5 § 281 tr. ř., založenou tím, že nalézací soud nevzal dotyčnou obhajobu obžalovaného vůbec v úvahu. Zmateční stížnosti bylo proto vyhověti, rozsudek v napadené části, v příčině krádeže vkladní knížky, jakož i ve výroku o trestu a souvisejících s ním výrocích zrušiti a věc v rozsahu zrušení vrátiti soudu prvé stolice k opětnému projednání a rozhodnutí, při čemž bude soudu po případě přihlížeti i k ceně vkladní knížky samé. Důsledkem toho odpadla potřeba obírat se důvodem zmatečnosti čís. 11 § 281 tr. ř.

Čís. 3282.

I když obhájce, opovídaje proti rozsudku vynesnému v nepřítomnosti obžalovaného zmateční stížnost a odvolání, žádal za opis roz-